

Sweet Heart

อ้อรัก เติมพ้ห้หัวใจ

แก้วแสงจันทร์

อ่อนรักเต็มพินหัวใจ

แต่งโดย กวีแสงจันทร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-240-194-7

ราคา 269 บาท

สงวนลิขสิทธิ์โดยพระราชกฤษฎีกา พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร	อนุชา กอเจ็ดจิตต์
บรรณาธิการ	วิมลชัย กอเจ็ดจิตต์
ผู้ช่วยบรรณาธิการ	สาโรจน์ มาตริณ
กองบรรณาธิการ	Green mind Team
พิสูจน์อักษร	ลพวิมล พงษ์ทอง กอเจ็ดจิตต์
ออกแบบปก	golf
ออกแบบรูปเล่ม	ประไพพร ศรีสุวรรณ
พิมพ์	ออฟเซต อีเอสบี

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์กรีนมัยด์

เลขที่ 1/554 ถนนพหลโยธิน แขวง ดินบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

facebook : [greenmindbook](https://www.facebook.com/greenmindbook)

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

กรีนมัยด์ บุกส์

เลขที่ 1/554 ถนนพหลโยธิน แขวง ดินบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0-2540-3728 โทรสาร 0-2540-4408

สั่งซื้อ สปรินท์กราฟิกส์ จำกัด ประจำฝ่าย สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

โทร. 08-1423-5373

พวพว

กระทรวงวัฒนธรรม

www.greenread.com

คำนำ

สวัสดิ์คณะแฟนนิยายและนักอ่านที่น่ารักทุกท่าน ขอเชิญชวนมียืมไปกับนิยายรัก กู้กิ๊กหวานซึ่งหนึ่งในซีรีส์สาวนั้เลิฟ เลิฟรัก 'อ้อนรักเติมพันหัวใจ' เรื่องราวความรักระหว่างนักธุรกิจดังหา रिमท รัพย์หนุ่มหล่อกับหญิงสาวสวยเจ้า ของร้านขายหนังสือ

เพราะการพบกันครั้งแรกของทั้งคู่ไม่เป็นที่น่าประทับใจนัก จึงทำให้เธอเ็นที่คุ้นเคยเขาทั้งที่คิดว่าคงไม่มีโอกาสได้พบเจอกันอีก แต่เมื่อเป็นคู่กันแล้วจึงไม่อาจแคร์คลาดกันไปได้ ทั้งสองได้พบและใกล้ชิดกันเพราะความจำเป็น ทำให้เขาต้องเข้ามาทำงานในร้านหนังสือเพื่อแลกเปลี่ยนกับความช่วยเหลือจากเธอ เกมรักที่มีหัวใจเป็นเติมพันจึงเริ่มต้นขึ้น ณ ร้านหนังสือมุมสบาย นึก เซนเตอร์ แต่เติมพันครั้งนี้จะลงเอยอย่างไร สนุกสนาน หวานซึ่งแคไหนมาว่ามลุ่นไปกับคู่พระนางด้วยกันนะคะ

หลังจากใช้ความพยายามเขียนมานานหลายเดือน ในที่สุดความสำเร็จก็มาเยือน (เป็นนิยายเรื่องแรกที่ใช้เวลาในเขียนนานมาก เนื่องจากผู้เขียนติดอุปสรรคหลายอย่าง ทั้งเรื่องสุขภาพและเรื่องงาน) แต่ก็เขียนออกมาด้วยความตั้งใจ และหวังว่าจะสามารถทำให้นักอ่านทุกท่านรู้สึกมีความสุขและมียืมไปกับนิยายเล่มนี้ได้บ้างไม่มากก็น้อยคะ

ขอขอบคุณกองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ที่กรุณาใจดีที่มอบโอกาสและความไว้วางใจให้แก่วางแจ้งจันทร์อีกครั้ง สำหรับงานเขียนเรื่องนี้ซึ่งมีโอกาสดได้เผยแพร่ออกสู่สายตาผู้อ่านในรูปแบบเล่มสวยงาม เป็นผลงานซีรีส์เรื่องแรกที่ได้ทำงานร่วมกับพี่น้องนักเขียนบ้านกรีนมาด้ออีกหลายท่าน รู้สึกปลานปลัดใจมากมาด้อคะ

ขอขอบคุณพ่อแม่ คุณสามี ญาติพี่น้องทุกคนในครอบครัว คุณครูและอาจารย์ทุกท่าน เพื่อนสนิทมิตรสหาย แฟนนิยายจากเว็บเด็กดีทุกคน อีกทั้งเพื่อนพ้องน้องพี่ในเฟสบุ๊กที่คอยติดตามผลงานและสง่ากำลังใจมอบให้เสมอมา

ขอขอบคุณน้องเบิ้ล รินรดาภร สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพวิศวกรและงานก่อสร้าง ขอขอบคุณ 'นุณี' น้องสาวที่น่ารักเจ้าของนามปากกา 'อดุนาकिनทร์' ที่ช่วยพิสูจน์อักษรให้แก่วางแจ้งจันทร์ในยามเร่งรีบ และสุดท้ายซึ่งสำคัญที่สุดก็คือขอขอบคุณแฟนนิยายและนักอ่านทุกท่านที่ช่วยอุดหนุนนิยายเล่มนี้ ถ้าหากพร้อมแล้วขอเชิญทุกท่านร่วมต่อเติมความฝันเติมความรักและลุ่นไปกับการเติมพันที่มีหัวใจเป็นรางวัลได้เลยคะ

ถ้าต้องการติดตามผลงานความคืบหน้านิยายร่วมพูดคุยหรือติชมผลงานของแก่วางแจ้งจันทร์เชิญได้ที่เฟสบุ๊ก บ้านแก่วางแจ้งจันทร์ เลยนะคะ ยินดีต้อนรับทุกท่านเสมอคะ

ด้วยรักและขอบคุณจากใจ
แก่วางแจ้งจันทร์

บทนำ

ณ ท่าอากาศยานขอนแก่น...

"คุณคันธิดา รุ่งวิริยะ ที่จะเดินทางไปกับเที่ยวบินนี้...ของสายการบิน...ในเวลา 08:45 น. กรุณา ติดต่อบัตรเช็คอินกับเจ้าหน้าที่ที่เคาน์เตอร์...ด่วน อีกตามลิบนาที่เครื่องจะออกแล้วค่ะ..."

เสียงประกาศเตือนที่กำลังดังติดต่อกันอยู่ทำให้ร่างระหงปราด เปรี๊ยะของหญิงสาวหน้าตาน่ารัก ไข่มุมยาวเหยียดตรงผูกรวบเป็นหางม้า สวมเสื้อยืดคอวีเข้ารูปแขนสามส่วนสีส้มอ่อนกับกางเกงยีนขายาวสีเข้ม และรองเท้าผ้าใบ ผู้เป็นเจ้าของชื่อ ซึ่งกำลังทอบทวิญญูญตัวของหงะรุงหงะรังรังเข้ามาภายในท่าอากาศยานด้วยท่าทางเร่งรีบต้องรีบเข้าไปติดต่อบัตรเช็คอินที่เคาน์เตอร์ของสายการบินตามคำประกาศ เมื่อได้รับตั๋วเครื่องบินเรียบร้อยแล้วก็วิ่งผ่านช่องประตูผู้โดยสารขาออกเพื่อไปขึ้นเครื่องทันที

เมื่อก้าวขึ้นมายู่บนเครื่องบินเรียบร้อยแล้ว คนที่เกือบตกเครื่องจึงถอนหายใจยาวออกมาอย่างโล่งอก และโล่งใจที่เดินทางมาถึงสนามบินได้ทันเวลาอย่างเฉียดฉิว แอร์โฮสเตสสาวสวยกล่าวคำทักทายด้วยใบหน้ายิ้มแย้มก่อน

เดินนำ คັນลิตาไปยังที่นั่ง พญิงสาวได้ที่นั่งติดริมหน้าต่าง ส่วนที่นั่งคู่กันซึ่งติดริมทางเดินนั้นเป็นของชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาคนหนึ่ง แอร์โฮสเตสบอกให้เธอนำข้าวของในมือเก็บไว้บนชั้นวางเหนือศีรษะซึ่งยังมีที่ว่างอยู่ แล้วเข้าไปนั่งประจำที่ไว้เรียบร้อย เนื่องจากใกล้ถึงเวลาที่เครื่องจะขึ้นแล้ว ก่อนจะเดินไปตรวจเช็กและปิดชั้นวางเหนือศีรษะของผู้โดยสารคนอื่น ๆ ซึ่งนั่งประจำที่เรียบร้อยแล้วได้ไปที่ละแถว

คັນลิตาจึงรีบยึดตัวยึดถุงข้าวของในมือเข้าไปในชั้นวางทันที แต่ด้วยความรีบร้อนก็เป็นเหตุทำให้ถุงใส่ถุงหมุย หลุดจากมือร่วงลงไปกับศีรษะของชายหนุ่มที่นั่งอยู่ก่อนอย่างพอดีพอดี ช้ำ ร้ายมันยังกระแทกส่วนก้นแคตลิตาที่เขาสวมอยู่จนถ่วงลงไปกับพื้น ก่อนที่ถุงหมุยของเจ้ากรรมจะไปวางลงบนเตียงอยู่บนคอกของชายหนุ่มผู้โชคร้าย ท่ามกลางเสียงร้องอุทานด้วยความตกใจของเขาและเธอ

"ฉันต้องขอโทษด้วยนะคะ" คັນลิตารีบกล่าวคำขอโทษช่วยน้ำเสียงละลา ละลักใบหน้าของพญิงสาวจืด เหมือนรังวัวติด ผิดคอกชายหนุ่มคน หน้า และรู้สึกอับอายกับสายตาของผู้คนที่กำลังมองมา พยายามย่องตัวลงเก็บแว่นกันแดด ล้วงคืนให้อีกฝ่ายทันที

"นี่ค่ะ แว่นตาของคุณ"

แล้วคັນลิตาก็เห็นเขาควักดวงตาเรียวยาวสีดำสนิท มเฉียบขึ้นมามองใบหน้าเธอด้วยแววตาพุดพิศปนเอือมระอา ในขณะที่เอือมมือมาจับแว่นกันแดดกลับคืนไป ชายหนุ่มถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนขยับตัวลุกขึ้นยืนเต็มความสูง พยายามบอกด้วยน้ำเสียงทุ้มแต่ทว่าค่อนข้างห้วน

"เข้าไปนั่งที่ของคุณเถอะ ตอนนี้เสียวผมจะเก็บให้เอง"

"ขอบคุณค่ะ" พญิงสาวกล่าวคำขอบคุณเขาเสียงแผ่ว แล้วเดินตัวลีบหน้าจ๋อยเพื่อเข้าไปนั่งประจำที่ตัวเอง ในขณะที่หนุ่มหล่อผู้โชคร้ายกำลังจับถุงหมุยของเธอยึดเข้าไปในชั้นวาง แต่ยังไม่ทันที่คັນลิตาจะทรุดตัวลงนั่งก็สะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์มือถือของตนเองดังขึ้น ทำให้พญิงสาวต้องรีบเปิด

กระเป๋ามีเศษพายุใบเล็ก แล้วความเงาโทรทัศน์ที่ซีบะเบาหรี่หายไป

“ตอนนี้ฉันอยู่บนเครื่องเรียบร้อยแล้วค่ะ เตี่ยจ๋าบอกนะคะ” เมื่อทศพร
สายโทรทัศน์ คำนึงถึงที่พบตัวเองกำลังตกเป็นเป้าสายตาของผู้คนบนเครื่อง
อีกแล้ว โดยเฉพาะสาย ตาของผู้ชายที่เพิ่งจะทรุดตัวลงนั่งข้างเธอ นั้น ดวงตา
คู่คมของเขา กำลังฉายแววคำทอนอย่างเปิดเผย ในขณะที่ใบหน้าหล่อเหลาขาวใส
แบบคนไทยที่มีเชื้อสายจีนดูเฉยชา เกิด และทวนประสาทเป็นแน่ที่สุด ซึ่งก็สามารถ
ทำให้คนดูทงมอเกือคอการคองแข็งขึ้นมาในทันทีทันใดเช่นกัน

หญิงสาวมองค้อนคนที่นั่งคู่กับเธอ ก่อนจะหันไปบ่นหน้าโล่งหน้าค้าง
เครื่องบินอยู่คนเดียว คำนึงถึงแอบปรายตาไปมองคนข้างๆ อีกครั้งแล้วก็ต้อง
ยอมรับอยู่ในใจว่าเธอเป็นทงมอหน้าดีที่หล่อมาก ดวงตาตองขึ้นเรียวยาวคมเฉียบ
รับกับคิ้วเข้มพาดเฉียงและจมูกโด่งเป็นต้นอย่างเห็นได้ชัด ในขณะที่ริมฝีปาก
รูปกระชับเป็นสิริมหุสามธรรมชาติอย่างคนสุภาพดี อีกทั้งผิวขาวใสบวกกับ
รูปร่างที่สูงเพียวอย่างคนอกกำลังกายเป็นประจำ จึงทำให้ผู้ชายคนนั้นดูโดดเด่น
สะกดตา ถึงแม้จะสวมเพียงแค่เสื้อยืดคอกลมแขนยาวสีขาวกับกางเกงยีนและ
รองเท้าผ้าใบก็ตาม

แต่เพราะท่าทางที่เก๋ทวางมาดราวกับทงมอไฮโซ ทั้งที่เธอก็นั่งเครื่องบิน
ในชั้นประหยัดดีเหมือนกันเธอ จึงทำให้หญิงสาวอดที่จะรู้สึกทงมอได้อีกฝ่ายไม่ได้
โดยเฉพาะแว่นตาคันแคะสีดำ ซึ่งเธอไม่เห็นความจำเป็นเลยว่า ทำไมเธอจะ
ต้องสวมมันทั้งที่กำลังนั่งอยู่ในเครื่องบินแท้ๆ คิดมาถึงตรงนี้ก็ไม่วายส่งค้อน
ไปให้คนที่กำลังแอบนินทาอยู่ในใจอีกครั้ง แต่แล้วหญิงสาวก็ต้องสะดุ้งสุดตัว
เมื่อเสียงโทรทัศน์มือถือของตนเองดังกระหึ่มขึ้นมาทงมอจะรีบคว้าสายอย่าง
รวดเร็ว เมื่อเห็นว่าเป็นเบอร์โทรทัศน์ของเพทพายุซึ่งเป็นเพื่อนรักของเธอ

“ว่าไงเพทพายุ ตอนนี้ฉันอยู่บนเครื่องแล้วละ แต่ทงมอจะนั่งรถจากบ้าน
มาถึงสนามบินก็ทำเอาฉันเกือบจะตกเครื่องเลย เธอไม่ต้องมาทงมอเราเยาะ
ฉันเลยนะ ฉันเพิ่งจะเคยนั่งเครื่องบินเป็นครั้งแรก เธอจะให้ฉันคองแกล้วไป
ทงมอทุกอย่างได้ยังไงกัน... แล้วก็...”

“เออ...ขอประทานโทษช่วยนะครับคุณผู้หญิง...” เสียงแสนสุภาพที่ตั้งขึ้นทำให้คันธิดาค้องบอกเพื่อนรักให้รอสายครู่หนึ่ง ก่อนจะหันไปมองคันเตียงซึ่งก็คือลจิวตทงุ่มหน้าคาศีที่กำลังยืนส่งยิ้มให้เธออยู่กลางตาม

“มีอะไรเหรอคะ”

“ที่ปัดกันกำลังจะนำเครื่องขึ้นแล้ว ขอความกรุณาช่วยปิดโทรศัพท์ด้วยนะครับ เพราะมันรบกวนสัญญาณในการบินครับ” ลจิวตทงุ่มบอกด้วยน้ำเสียงสุทนต์แสนสุภาพพร้อมรอยยิ้มอ่อนโยน แต่คนฟังอย่างคันธิดาถึงกับหน้าเสียเลยที่เดียวหญิงสาวพยักหน้าให้อีกฝ่าย ก่อนจะหันมาบอกทวารสายกับเพื่อนรักแล้วกดปิดโทรศัพท์มือถือของตนเองทันที ลจิวตทงุ่มจึงกล่าวขอบคุณหญิงสาวด้วยน้ำเสียงสุภาพก่อนจะเดินจากไป

คันธิดาทอนหายใจเอือกโหยง แล้วก็ต้องทำคางเขนอีกครึ่ง เมื่อเธอกลับไปเห็นว่าคนที่นั่งเทกหน้าทล่ออยู่ข้าง ๆ มีรอยยิ้มปรากฏขึ้นแฉะมุ่มปากนิคหนึ่งราวกับว่าเขากำลังยิ้มเยาะที่เมื่อครู่เธอถูก คักเคือน หญิงสาวละบัดหน้าทหน้าใบหน้าทล่อเหล่าแสนทวปะระสททของคางเขน ๆ มามองออกไปนอกหน้าต่างเครื่องบินแทน พยายามระงับอารมณ์ขุ่นเคืองของตนเองเอาไว้อย่างเต็มที่

ครู่ต่อมาที่มีการลาสิวิชิใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ บนเครื่องบินในสถานการณีนุกเงินให้ผู้โดยสารดู จากนั้นไม่นานนักเครื่องบินก็ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า ท่ามกลางเสียงร้องอุทานด้วยความตกใจของคันธิดา ซึ่งมีอาการหูอื้อและรู้สึกปวดศีรษะในทจนแทบทนไม่ไหวอันเกิดจากความกดของอากาศ ล้วนชายทงุ่มที่นั่งอยู่คู่กันนั้น เกลือบมามองเธอแวบหนึ่ง ก่อนจะเป็นหน้าทนี้ด้วยท่าทางรำคาญใจเสียเต็มประดา

ในขณะที่คันธิดาได้แต่นั่งเหม่อปากแฉะนัยกมือขึ้นอุดหู พลังนึกบ่นว่าตัวเองอยู่ในใจที่ประสบการณการขึ้นเครื่องบินเป็นครั้งแรกในชีวิตของเธอ วันนี้ช่างเต็มไปด้วยเรื่องเป็น ๆ ที่ทำให้เธอต้องรู้สึกอับอายชายหน้าผู้คนเสียจริง โดยเฉพาะผู้ชายจอมเทกที่เฝ้าอยู่คู่กัน

ตอนที่ 1

อาคารสัตยาภิเบศร์...

ภายในห้องประชุมของบริษัท สัตยาเรียลเอสเตท จำกัด (มหาชน) ซึ่งประกอบธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ที่มีเครือข่ายอยู่ทั่วประเทศ ขณะนี้คณะกรรมการผู้บริหารกำลังนั่งเรียงรายอยู่ที่โต๊ะประชุมด้วยาวอย่างมีระเบียบ ท่ามกลางบรรยากาศที่ค่อนข้างเคร่งเครียด อันเนื่องมาจากเกิดปัญหาในการเจรจาซื้อที่ดิน ซึ่งเจ้าของที่ได้เรียกราคาเพิ่มขึ้นจากที่เคยตกลงกันเอาไว้ ทำให้คณะกรรมการผู้บริหารต้องเข้าประชุม เพื่อปรึกษาหารือเรื่องนี้กันอย่างเร่งด่วน

บรรยากาศภายในห้องประชุมเป็นไปอย่างเคร่งเครียด คณะกรรมการผู้บริหารต่างก็มีความเห็นแตกต่างกันไป มีทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยเรื่องของบริษัทจะต้องจ่ายราคาที่ดินเพิ่มขึ้น กฤษฎะวัน สัตยาภิเบศร์ ในชุดสูทดีเทล่าเข้มซึ่งนั่งอยู่ในตำแหน่งประธานกรรมการมีสีหน้าเคร่งขรึม ดวงตาเรียวรีคมเฉียบของเขาจับจ้องอยู่ที่แฟ้มเอกสารในมือของตนเองอย่างใช้ความคิด ในระหว่างที่นิ่งฟังคำปรึกษาหารือและข้อโต้แย้งของทุกคนที่ร่วมประชุม

"คุณนท์เรียกราคาที่ดินเพิ่มสูงมากเกินไปนะครับคุณเทริก เพราะ

ราคาที่เราเสนอไปก่อนหน้านั้นก็ถือว่าสูงมากอยู่แล้ว ตอนแรกคุณเนทีก็ตอบตกลง
 ชายที่ได้เราแล้วนี้ ผมไม่เข้าใจเลยว่าผ่านไปแค่สี่วัน ทำไมคุณเนทีถึงได้เรียกราคา
 เพิ่มสูงขึ้นตั้งมากมายขนาดนี้” คุณคัท คีชาย บรูซวัยหกสิบเศษที่ปรึกษาอาวุโส
 ของบริษัทถามขึ้น

“คุณเนทีแจ้งมาว่าทาง ทรัมป์ทรี หรือเพอร์รี่ คู่แข่งของเราเสนอว่า
 จะให้ราคาเพิ่มมากกว่าเราอีกสิบห้าล้านครับ แต่เขาเห็นว่าเราเป็นฝ่ายติดข้อไป
 ก่อนที่เลยถามมาว่าเราจะให้ราคาเพิ่มเท่าฝ่ายนั้นได้มั๊ย ถ้าได้เค้าก็จะตอบตกลง
 ชายที่ได้กับเราทันที” คุณเกริก เกียรติบุรุษหนุ่มใหญ่ท่าทางภูมิฐาน วัยประมาณ
 สี่สิบเศษ ซึ่งมีตำแหน่งเป็นรองประธานกรรมการตอบ

“ถึงที่ติดตรงนั้นรัฐบาลจะมีนโยบายสร้างรถไฟฟ้า แต่คุณเนทีก็เรียก
 ราคาสูงเกินจริงนะครับ เรายังจะรอให้ท่านประธานใหญ่เดินทางกลับมาจากต่าง
 ประเทศก่อน แล้วค่อยประชุมลงมติ เรื่องโครงการคอนโดมิเนียมจุดนี้กันใหม่”
 คุณพิศ พบุรุษร่างท้วมวัยประมาณห้าสิบเศษ หนึ่งในคณะกรรมการผู้บริหาร
 ออกความเห็น

“คงไม่มีเวลาประชุมลงมติกันใหม่แล้วละครับคุณพิศ เราต้องตัดสินใจ
 ให้ได้ภายในวันนี้ เพราะคุณเนทีต้องการคำตอบในวันพรุ่งนี้ ผมถึงต้องถามทุก
 ทั่วรับเค็ดหางกลับมาจากต่างจังหวัด ส่วนตั้งแต่เมื่อเช้า เพราะกตุดคือคนเดียว
 ที่มีอำนาจตัดสินใจแทนท่านประธานใหญ่ได้” คุณเกริก เกียรติบอกลีงขริม

ในขณะที่คนอื่น ต่างก็หันกลับไปปรึกษาหารือกันต่อด้วยดีทหน้าค่อนข้าง
 เกร่งเกรียด ก่อนจะหันมาตามชายหนุ่มซึ่งนั่งอยู่ในตำแหน่งประธานกรรมการ
 ว่าเขาจะตัดสินใจอย่างไร สายตาของกตุดละวันจับแน่นั่งอยู่กับแฟ้มแบบแปลน
 คอนโดมิเนียมทงูใบเมื่อด้วยแววตาครุ่นคิด ครู่หนึ่งเขาจึงเงยหน้าขึ้น พลังศสัยมี
 ที่มุมปากเล็กน้อย แล้วบอกกับคณะกรรมการทุก คนด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ทว่า
 เล็ดซาต

“เราจะไม่ยอมจ่ายค่าที่ดินเพิ่มให้คุณเนทีครับ ถ้าคุณเนทีไม่ขายที่ให้
 เราก็ไม่เป็นไร เราจะหาซื้อที่ดินแปลงใหม่ครับ ด้วยชื่อเสียงของบริษัทที่มีมานาน

หลายสิบปี ผมเชื่อว่าไม่ว่าจะขึ้นโครงการที่ไหนเราก็สามารถขายได้อยู่แล้ว
บทกวีคุณอาทริกช่วยแจ้งให้คุณนันทิทราบด้วยนะครับ”

คำตอบเด็ดขาดของคุณตฤตตะวัน ทำให้คณะกรรมการทุกคนนิ่งกับที่ขึ้นมา
มองหน้าเขาอย่างคาดไม่ถึงเลยทีเดียว ก่อนที่คุณนันทิทริกเกียรติจะหัวงขึ้นด้วย
น้ำเสียงเป็นกึ่งว่า

“แต่ท่าประธานใหญ่อยากจะได้ที่ตรงนั้นมากนะกตฤต ทัศนว่า ถ้าคุณ
นันทิปฏิเสธขายที่ให้เรา ท่านอาจจะไม่ค่อยพอใจนักที่เราปล่อยให้ที่ดินแปลงนี้
ตกเป็นของผู้แข่งทั้งที่เรามีโอกาสจะได้มาอยู่ในมือแล้ว”

“เรื่องนี้ผมรับผิดชอบเองครับคุณอา เดี่ยวผมจะอธิบายกับคุณพ่อเอง”
ชายหนุ่มบอกกับคุณนันทิทริกเกียรติแล้วเว้นช่วงเล็กน้อย ก่อนจะกล่าวต่อ “แต่ผม
ค่อนข้างมั่นใจ ว่ายังใ้คุณนันทิก็ไม่มีทางปฏิเสธที่จะขายที่ดินแปลงนี้ให้กับเรา
หรอกครับ”

คำพูดของคุณตฤตตะวัน สร้างความสงสัยให้คุณนันทิทริกเกียรติกับคณะกรรมการ
ทุกคนในห้องประชุมเป็นอันมาก ทุกคนต่างถามว่าอะไรทำให้เขามั่นใจ
มากขนาดนั้น ชายหนุ่มยิ้มก่อนจะไขข้อข้องใจให้กับทุกคนในห้องประชุม
โดยบอกว่าเขาได้ให้คนไปสืบประวัติของคุณนันทิเจ้าของที่ดิน ก่อนที่คุณนันทิ
เกียรติจะเข้าไปเจรจาซื้อที่ดินแล้ว จึงทำให้รู้ว่าเจ้าของที่กำลังมีปัญหาเรื่องเงิน
เพราะลูกชายเสียหนี้ฟุ้งซ่านเป็นเงินจำนวนหลายล้านบาท ซึ่งขณะนี้กำลัง
ถูกตามทวงหนี้ อยู่และเขามืออ่อนว่าจะครบกำหนด ต้องชำระหนี้ในอีกไม่กี่วัน
ข้างหน้าแล้วด้วย ดังนั้นกตฤตตะวันจึงไม่เชื่อเรื่องที่คุณนันทิบอกว่าทรัพย์สินหรือ
ทรัพย์สินจะยอมจ่ายค่าที่ดินให้สูงกว่าคตัลยาเรียลเอสเตท และคิดว่าอีกฝ่าย
ต้องการเรียกราคาเพิ่มเองมากกว่า เพราะถ้าหากทางทรัพย์สินหรือทรัพย์สิน
คิดต่อมาจริง ชายหนุ่มมั่นใจว่าคนรื้อเงินอย่างคุณนันทิจะต้องตอบตกลงทันที
อย่างแน่นอน

เมื่อฟังกตฤตตะวันพูดจบ คณะกรรมการทุกคนต่างก็ชื่นชมในความ
เฉลียวฉลาดและรอบคอบของเขา ก่อนจะลงมติเห็นด้วยกับการตัดสินใจของ

ชายหนุ่ม

"ยังใหม่ต้องรบกวนคุณเอา ช่วยจัดการเรื่องคุณเนทีด้วยนะครับ" กตุล-
 ตะวันบอกกับคุณเทริก เทียรติ ซึ่งมีศักดิ์เป็นคุณอาแท้ๆ ของเขาในระหว่างที่
 ทั้งสองเดินออกมาจากห้องประชุมห้องท้าย คณะกรรมการ ผู้บริหารคนอื่นหลังจาก
 จากการประชุมเสร็จสิ้นลง

"โอเค เคียวอาจัดการเองกตุลไม่ต้องเป็นห่วงนะ" คุณเทริกเทียรติบอก
 หลางยกมือขึ้นเคลบไหล่หลานชายเบาๆ ก่อนจะถามคอดีด้วยใบหน้ายิ้มแย้มว่า

"แล้วเมื่อเข้าการเดินทางเป็นยังไงบ้างล่ะ เห็นคุณคณีนัยบอกว่าจองตั๋ว
 ขึ้นเฟิร์สคลาสให้กตุลไม่ได้นี่ ใช่มัย คุณคณีนัย"

คณีนัยประโศกคุณเทริกเทียรติหันไปตามชายหนุ่มหน้าตาดี มั่น
 ลมแว่นสายตาทนเอาละ รูปร่างลั่นทัดในชุดสูทตีกรมท่า ซึ่งมีตำแหน่งเป็น
 เลขานุการส่วนตัวของกตุลตะวันก็ตอบแต่ มอกสารจ่านวหนหนึ่ง เดินอยู่ทางด้าน
 หลังของคนทั้งสอง

"ใช้ครับคุณเทริก เพราะเที่ยวบินนี้เหลือที่นั่งที่ประหยัดแค่ที่เดียว
 เท่านั้น ผมก็เลยจำเป็นต้องจองตั๋วขึ้นประหยัดให้คุณกตุลนั่ง ถ้าทำให้คุณกตุล
 ไม่สะดวกสบายในการเดินทางผมก็ต้องขอโทษด้วยนะครับ" คณีนัยชี้แจงและกล่าว
 คำขอโทษกตุลตะวันในคอคณีนัยประโศก ด้วยสีหน้าไม่ค่อยสบายใจนัก

กตุลตะวันชะงักเล็กน้อย เมื่อฟังเลขาส่วนตัวพูดจบ ในขณะที่ภาพเทศ-
 การณบนเครื่องบินเมื่อเกือบสองชั่วโมงที่ผ่านมา ย้อนกลับเข้ามาในความทรงจำ
 ของเขาอีกครั้ง ภาพของมูชึงึงหน้าตาน่ารักแต่ท่าทางเป็นๆ เพราะเพิ่งจะเคย
 ขึ้นเครื่องบินเป็นครั้งแรก พอคิดมาถึงตรงนี้ชายหนุ่มก็หัวเราะเบาๆ ในขณะที่
 ดวงตาเรียวยาวเป็นประกายพราวระยับ หลางพูดด้วยน้ำเสียงขบขัน

"ทีๆ ก็เป็นการเดินทางที่สนุกดี ไม่เลวร้ายนักหรอกคณีนัย คุณอย่า
 กังวลไปเลย ผมไม่ได้ลำบากอะไร"

คณีนัยกับคุณเทริกเทียรติถึงกับมองสบตากันด้วยสีหน้างุนงงทันที เมื่อ
 ได้ยินคำตอบและเห็นท่าทางขบขันของชายหนุ่ม เพราะไม่ใช่เรื่องปกติวิสัย

เลยที่จะได้เห็น กฤตตะวัน สัตยาภิเบศร์ ว่าที่ประธานใหญ่คนต่อไปของบริษัท สัตยาเรียลเอสเตท จำกัด (มหาชน) ซึ่งมีเครือข่ายธุรกิจอสังหาริมทรัพย์อยู่ทั่วประเทศหัวเราะออกมาแบบนี้ อย่างมากเขาก็แค่ยิ้มเล็กน้อย ครงมุมปาก ถ้าหากมีเรื่องที่เฟื่องพอใจ ซึ่งเป็นนิสัยประจำตัวที่คนโกธจริตต่างก็รู้กันดี ดังนั้นเมื่อเห็นกฤตตะวันหัวเราะออกมาแบบนี้ จึงทำให้ทั้งสองคนออกอาการเหมือนเห็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลกกันเลยทีเดียว

“ทิม.. นี่หลานชายเอาไปเจออะไรดี ๆ บนเครื่องมารีเปล่าเนี่ย” คุณเทริกเกียรติกะเข้ากฤตตะวันด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ในขณะที่ชายหนุ่มยังคงอมยิ้มเมื่อตอบว่า

“ผมไปเจอเรื่องตลกมากกว่าที่คุณเอา” จากนั้นกฤตตะวันที่ชักชวนคุณเทริกเกียรติกะและต๋นยไ้ไปรับประทานอาหารกลางวันร่วมกัน ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

ร้าน “มุ่มสบาย บุก เซนเตอร์”

เป็นร้านชายพนักงัคือที่ตั้งอยู่ภายในอาคารพาณิชย์ที่ชั้นใต้ดินโมเดิร์น ซึ่งตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์ไม้สีครีมทั้งหมด พื้นปูด้วยกระเบื้องลายไม้ ส่วนฝ้าผนังทุกด้านติดวอลด์เปเปอร์ตีเขียวอ่อน มีวอลลายเป็นดอกเคซีตีขาวขนาดเล็กและลูนารักกระจุกกระจิมสบายคาสมกับชื่อร้าน ขณะนี้ศิริวรรณหญิงสาววัยสามสิบเศษ กำลังหัวเราะขบขันกับท่าทางหัวเสียของคณิศรา ผู้เป็นน้องสาว ซึ่งกำลังนั่งทำหน้ามุ่มอยู่ หลังจากที่เล่าเหตุการณ์อันไม่น่าประทับใจจากการเดินทางโดยสาธารณะเป็นครั้งแรกในชีวิตให้ฟัง ทั้งที่ที่เดินทางจากสนามบินมาถึงร้าน

“โธ่ พี่วรรณจะฆ่าทำไมเนี่ย ถ้าไม่ฆ่าด้วยนะคะ น่าอายจะแย่มีแค่เรื่องชายพนักงันั้นเลย แต่มยังถูกนายซีเก็ทท่าทางทวนประสาทนั่นมองด้วยสายตาประมาณว่าเอือมระอาคำมากด้วย” คณิศราบ่นพี่สาวด้วยท่าทางงอน ๆ ที่อีกฝ่ายเอาแต่หัวเราะ ทล้งจากฟังเรื่องเล่าบนเครื่องบินจบ แทนที่จะช่วยเธอโมโหผู้ชาย

ซีเท็กคนนั้น

"ข้าจะไปไม่ว่าทำอะไรกันละจะ ไม่ไปก็เท่านั้นแหละ อารมณ์เสียเปล่าๆ ถึงยังไงเราก็คงไม่มีโอกาสได้เจอกับเค้าอีกหรอก น่า...อย่าเก็บเธอมาใส่ใจเลย" ศิริวรรณบอกน้องสาวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

ในขณะที่คันธิดาถึงกับถอนหายใจอย่างขัดใจ เพราะพี่สาวของเธอเนี่ย เป็นคนอ่อนโยน ใจดี และมองโลกในแง่ดีเสมอ แตกต่างจากคันธิดาที่ค่อนข้างจะเป็นคนโผงผางพูดจาตรงไปตรงมา และไม่โง่งาย

"แล้วพ่อกับแม่เป็นยังไงกันบ้างจ๊ะ สุขภาพแข็งแรงดีไม่มี" ศิริวรรณเปลี่ยนเรื่องคุย

"ก็แข็งแรงดีทั้งสองคนแหละค่ะ พ่อยังทำงานอยู่ เดินทวาคเศษไม้ไม่ไปทำอะไรได้ทั้งวันสบายๆ ส่วนแม่ก็ขยันทำแค่ของอร่อยๆ ไข่คำกินทั้งวันเหมือนกัน" คันธิดาเล่าเรื่องบิดามารดาให้พี่สาวฟังด้วยใบหน้ายิ้มแย้มมีความสุข และลืมเหตุการณ์ที่ทำให้อารมณ์ขุ่นมัวไปได้ทันที จากนั้นหญิงสาวก็ร้องของฝากที่มารดาทำ มาฝากพี่สาวออกมาจากถุงแล้ววางเรียงรายลงบนโต๊ะ ซึ่งมีทั้งน้ำพริกปลา ร้าดิบ น้ำพริกปลาแห้งป่นและน้ำพริกมะขามอย่างละหนึ่งกระปุกใหญ่ รวมทั้งอาหารแห้งอีกหลายอย่าง เมื่อศิริวรรณเห็นของฝากจากมารดา ก็ถึงกับทำตาโต พลาดพูดด้วยน้ำเสียงขบขัน

"โอ้โห! แม่ทำมาให้ซะตั้งเยอะตั้งแยะขนาดนี้ สงสัยคงกินได้ทั้งปีแน่ๆ เลย"

"แล้วมีของฝากมาบ้างมั๊ยคะคุณตา" วิชาหญิงสาวร่างเล็กวัยเดียวกับคันธิดาในชุดเฟอร์นิเจอร์งานของร้าน ซึ่งก็คือเลื้อยเข็ดเข็ดเข้ารูปสี่เหลี่ยมอ่อนกับทางเทง ขาวาวสีค่าที่กำลังยืนจัดหนังสืออยู่ตรงข้างวาง ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากสองพี่น้องนักส่งเสียงถามมาอย่างร่าเริง เพราะขณะนี้ภายในร้านไม่มีลูกค้า

"มีสิจะทั้งแถม ทยอย ขนมาคู้คู้บ แล้วก็ขนม้ออีก ตั้งหลายอย่างเสียว่าข้าจะแบ่งให้ฝากกับพี่ชายเอากลับไปที่บ้านนะ" คันธิดาตอบอีกฝ่ายด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“ว้าว! ของฝากจากขอนแก่น ชอบคุณมากนะครับน้องต้า เย็นนี้ก็จะ
 ย่าทมูยอกินซะเลย แบบว่าอิมจินต์จังคืออยู่ครบ” ชัยพรชายหนุ่มรูปร่างลั่นทัด
 ผิวสีแทนวัยสามสิบห้าพนักงานอีกคนของร้าน ซึ่งอาวุโสมากกว่าทั้งสามสาวที่
 เพิ่งจะยกหนังสือเดินออกมาจากทางค่านหลังร้าน เพื่อจัดเข้าชั้นบูตติดตลก
 ค่ายน้ำเสียงร่าเริง ซึ่งก็เรียกเสียงหัวเราะจากทุกคนได้เป็นอย่างดี หลังจากนั้น
 บูตคุยกับทุกคนอยู่อีกครู่หนึ่ง คันธิดาจึงขอตัวเอาข้าวของขึ้นไปเก็บบนห้อง
 และเปลี่ยนเสื้อผ้า ส่วนคนอื่นก็แยกย้ายกันไปทำงานตามหน้าที่ของตนเองต่อ
 หลังจากนั้นเอาข้าวของขึ้นไปเก็บบนห้อง และล้างหน้าล้างตาเปลี่ยนเสื้อ
 ผ้าเป็นเสื้อเชิ้ตสีเขียวย่อนเข้ารูปพับแขนขึ้นถึงข้อศอก กับกางเกงขายาวสีด้า
 ซึ่งเป็นชุดพนักงานขายของร้านเรียบร้อยแล้ว คันธิดาก็ลงมาช่วยคนอื่น ๆ ขาย
 หนังสือ ในยามว่างที่ไม่มีลูกค้าหญิงสาวก็เดินไปจัดหนังสือตามชั้นวางให้เป็น
 ระเบียบเรียบร้อยด้วยดีหน้ายิ้มแย้มอย่างมีความสุข

คันธิดาเป็นคนรักการอ่านหนังสือมาตั้งแต่เด็กแล้ว โดยเฉพาะหนังสือ
 นวนิยาย หนังสือประวัติศาสตร์และหนังสือเกี่ยวกับตำนานต่างๆ ดังนั้นความ
 ใฝ่ฝันของหญิงสาวก็คืออยากจะมีร้านขายหนังสือเป็นของตัวเองสักร้าน แต่
 เนื่องจากเธอเรียนจบปริญญาตรีสาขาการบัญชี ดังนั้นคันธิดาจึงเข้าทำงานใน
 ธนาคารแห่งหนึ่งแล้วพยายามประหยัด และเก็บหอมรอมริบมาตลอดระยะเวลา
 ห้าปีที่ทำงาน พร้อมกับมองหาทำเลดี ๆ เพื่อเปิดร้านขายหนังสือทำความฝัน
 ของตัวเองให้เป็นจริง

ในที่สุดหญิงสาวก็ได้พบทำเลดีเป็นอาคารพาณิชย์ชั้น ๓ โคลด์โมเดิร์น
 ในโครงการทาวน์เคปแห่งนี้ ซึ่งเหมาะกับกาเปิดร้านขายหนังสือเป็นอย่างยิ่ง
 เนื่องจากอยู่ย่านหมู่บ้านของคนมีฐานะ ซึ่งมีกำลังซื้ออย่างแน่นอน คันธิดา
 จึงตัดสินใจลาออกจากงานมาผ่อนอาคารพาณิชย์แห่งนี้ เปิดร้านขายหนังสือตาม
 ความฝัน โดยศิริวรรณพี่สาวของเธอ ซึ่งเคยเป็นคุณครูในโรงเรียนอนุบาลเอกชน
 แห่งหนึ่งได้ลาออกจากงานมาช่วยดูแลร้านหนังสือ “มูมสบาย บุก เซนเตอร์”
 แห่งนี้ด้วยกัน

ก็จากร้านหนังสือของคันธิดาถือว่าเป็นไปด้วยดีพอสมควร หลังจากที่เปิดร้านมาหกเดือนเธอก็มีลูกค้าสมัครเป็นสมาชิกจำนวนมาก อีกทั้งลูกค้าชาวกรีกที่แวะเวียนเข้ามาไม่ขาดสายด้วย คันธิดาจ้างพนักงานขายประจำร้านเพียงแค่สองคนเท่านั้นคือชัยพ ทับวีณา แต่ในวันเสาร์ที่บวันอาทิตย์และในช่วงปิดเทอมจะมีนักศึกษาสาวที่ชื่อแพรมาทรงงานพาร์ตไทม์ เป็นพนักงานขายเพิ่มอีกหนึ่งคน

คันธิดาไม่จ้างพนักงานประจำหลายคนเพื่อเป็นการประหยัด ถึงแม้ว่าคุณพ่อนกับคุณศรีลูกสาวก็บิสามารถหาของเธอ จะบอกว่ายินดีช่วยซื้ออาหารพาณิชย์แห่งนี้ไว้ในราคาเงินสด แต่หญิงสาวก็ไม่อยากจะรบกวนเงินที่ร่านทั้งสองอุดหนุนก็บิพอมรอบริบเอาไว้ตั้งแต่เริ่มรับราชการครู จนกระทั่งเกษียณตั้งนั้นคันธิดาจึงบอกกับบิสามารถว่าจะผ่อนต่างงวดเอง แต่ถ้าเดือนไหนเงินขาดมือก็จะรบกวนขอยืมพวกท่านตามสมควร

“สวัสดิ์ค่าทุกคน เพทายคนงามแวะมาเยี่ยมเยียนค่ะ”

เสียงทักทายทุกคนในบ้านดังขึ้นอย่างรำเริงพร้อม ๆ กับที่หญิงสาวร่างเล็กปราดเปรียว ไข่มุกชอยล์ั้น หนีเข้าคอกม้าในชุดพนักงานธนาคารก้าวผ่านประตูร้านเข้ามาในช่วงบ่ายโมงเศษซึ่งไม่มีลูกค้า ศิริวรรณ วีณา และชัยพรหทกันดั้งยืมและทักทายตอบหญิงสาวผู้มาใหม่อย่างคุ้นเคย ก่อนที่เจ้า คิ้วจะเดินมาหยุดยืนกอดคอกหญิงคนึงไทด์กับชั้นวาง ซึ่งคันธิดากำลังจัดหนังสือเรียงเข้าชั้นอยู่กลางตามเจ้าของร้านสาวด้วยใบหน้าน้ำยิ้มแย้ม

“ไฉนจะเพื่อนรักกลับไปบ้านตั้งหลายวันมีอะไรมาฝากฉันบ้างล่ะ”

“ยืมเพทายจอมงกมาถึงที่ทรงของฝากเลยนะยะ” คันธิดาว่า พลายมองค้อนเพื่อนรักอย่างหมั่นได้ เธอกับเพทายเป็นเพื่อนรักกันมานานตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลายอยู่ที่ต่างจังหวัด แม้กระทั่งเรียนต่อมหาวิทยาลัยสองสาวก็สอบเข้าเรียนที่เดียวกัน คณะเดียวกัน เมื่อเรียนจบก็มาสมัครทำงานที่ธนาคารแห่งเดียวกันอีก แต่ตอนนี้คันธิดาลาออกมาเปิดร้านขายหนังสือแล้ว ในขณะที่เพทายยังคงทำงานอยู่ที่เดิม แต่ก็คอยแวะเวียนมาเยี่ยมเยียนเธอที่ร้านอย่าง

ลมาเสมอ

“เฮ้ย! มันได้อยู่แล้ว ของฟรีใครจะไม่อยากได้ล่ะ” เพทหายพูดยกหน้าตาเฉย

“ตอนนี้มันเป็นเวลาทำงานไม่ใช่เหรอ ทำไมเธอถึงออกมาเคิร์ลเคร์ อยู่ข้างนอกล่ะ” คันดิลดาถามด้วยความสงสัย

“ฉันขอลางานผู้จัดการมาเอารถที่อยู่แป็บนึง ก็เลยถือโอกาสแวะมาหา อะไรกินฟรีแถวนี้ก่อน ค่อยค่อยกลับไปทำงานต่อ”

“เธอจะสั่งส้มตำร้านไหนอีกล่ะสิ” คันดิลดาถามเพื่อนรักกลางหยักพโยคหน้าไปทางร้านส้มตำ ซึ่งตั้งอยู่ถัดจากร้านหนึ่งคือของเธอไป โดยมีที่กัลับรถกัันกลางระหว่างกันเอาไว้

“แม่มาแล้ว ก็ร้านตำจะเปิดเค๊าทำอร่อยแถมยังแซบถูกใจฉันนี่นา” เพทหาย

ตอบ

“โอ้เรื่องความอร่อยฉันก็ยอมรับนะ แต่เวลามาส่งที่ไรเมนูที่สั่งเพี้ยนประจำนี่สิทำเชิง” คันดิลดาบ่น พลางส่ายหน้าอย่างระอาใจ

เพทหายหันไปสบตากับศิริวรรณซึ่งนั่งอยู่ที่เคาน์เตอร์คิดเงินก่อนที่ทั้งสองจะหัวเราะอย่างขบขัน เพราะพอจะรู้กันอยู่ว่าคันดิลดาที่บอหญิงสาวสวยรุ่นน้องเจ้าของร้านส้มตำไม่เคยจะลงรอยกันสักเท่าไร ทั้งนั้นเพทหายจึงเป็นฝ่ายรับอาสาเดินไปสั่งอาหารที่ร้านส้มตำด้วยตัวเอง โดยยืนยันว่าวันนี้จะกำชับไม่ให้เมนูผิดพลาดเด็ดขาด คันดิลดาบอกกับเพื่อนรักว่าจะคอยดู ในขณะที่ศิริวรรณกับชัยพรหากันหัวเราะอย่างขบขัน เพราะเป็นที่รู้กันดีสำหรับคนแถวนี้ว่าร้านส้มตำข้างเคียงมักจะมีปัญหาเกี่ยวกับลูกค้าเรื่องเมนูผิดพลาดเป็นประจำ

และเมื่อพนักงานสาวจากร้านส้มตำนำอาหารมาส่ง ก็ปรากฏว่าเป็นไปตามความคาดหมายของคันดิลดานั่นก็คือเมนูผิดพลาด ส่วนอาหารที่ถูกต้องตามคำสั่งของเพทหายก็มีเพียงอย่างเดียวเท่านั้นคือส้มตำปูปลาร้า

“ฉันว่าแล้วเฮียว ถ้าร้านยัยน้ำรินทำอาหารถูกต้องตามคำสั่งลูกค้าทุกจาน สงสัยมันต้องตกหนักแหวงๆ” คันดิลดาบ่นทิ้งงู้นทิ้งข่า ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งที่โต๊ะ เพื่อรับประทานอาหารอีตานลุดโปรดร่วมกับเพื่อนรัก

"เอาเถอะ ยิ่งโง่ฉลาดก็โอเคเน่า เธออย่าซีเรียสเลย กินเถอะจันทีแล้วละ" เพทหายบอกอย่างอารมณ์ดีพลางเริ่มลงมือรับประทานอาหารตรงหน้า

ในระหว่างที่นั่งรับประทานอาหาร ทั้งสองสาวก็พูดคุยเรื่องลัทธิเพเพระกันอย่างสนุกสนาน หลังจากนั้นเล่าเรื่องของบิดามารดาแล้วคันธิดาก็ไม่ลืมที่จะเล่าเหตุการณ์บนเครื่องบิน เมื่อตอนเข้าไปให้เพทหายฟังอย่างละเอียดลออ แล้วแถมท้ายด้วยการบ่นชายหนุ่มรูปหล่อซึ่งเก็กจอมทวน ซึ่งยังทำให้เธอรู้สึกขุ่นเคืองไม่หายจนกระทั่งถึงตอนนี้ก็ยิ่งยืดยาว

"ก็คนเห็งจะ เคยนั่งเครื่องบินเป็นครั้งแรกในชีวิต มันก็ต้องทำอะไรผิดพลาดกันบ้าง แคนายซีเก็กนั่นปรายคามองอย่างกับจันท์ทำควมผิดร้ายแรงซี้! ยิ่งพูดยิ่งโมโหวางมาด เก็กชะ คงนึกว่าตัวเองหล่อตายละ ไซ้ฮีย!"

เพทหายหัวเราะอย่างขบขัน เมื่อเห็นเง่าทางโทรทัศน์หัวพิศหัวเหวียงของคันธิดาก่อนจะแกล้งถามว่า

"แล้วผู้ชายคนนั้นหล่อรีเป่ล่า รูปปร่างหน้าตาเค้าเป็นยังงั๊วไหนขอลองบรรยายให้จันฟังหน่อยสิ"

คันธิดาชะงักนิดหนึ่ง เมื่อได้ยินคำถามของเพื่อนรัก เพราะถ้าจะให้ปฏิเสธว่าเค้าไม่หล่อมันก็ไม่เป็นความจริง แต่ถ้าจะให้บอกว่าอีกฝ่ายหล่อมากเธอก็ไม่อยากจะยอมรับ โนที่สุลทหญิงสาวก็ลัดลิดใจตอบเพื่อนรักแบบขอไปที

"ก็หน้าตาแบบพวกอาสาตีหัวไปนั้นแหละ มีผิวขาว แล้วก็ลี้สูงมาก"

"แล้วสรุปว่าผู้ชายคนนั้นหล่อรีเป่ล่าละ เธอตอบไม่ตรงคำถามนะคำ" เพทหายยังไม่เลิกเข้าซีตาม คันธิดาเลยได้แค่ตอนทหายใจอย่างเหนื่อยใจกับความเจ้าปัญหาของเพื่อนรัก ก่อนจะถามอีกฝ่ายอย่างเหนื่อยออก

"นี่! ยัยเพทหาย เธอจะอยากรู้ไปทำไมว่าผู้ชายคนนั้นหล่อรีเป่ล่า"

"เฮ้! ก็ถ้าผู้ชายคนนั้นหล่อจันท์ว่าเธอไม่ควรโกรธเค้าเนะคำ"

"เพราะอะไร ทำไมจันถึงไม่ควรโกรธผู้ชายคนนั้น" คันธิดาถามอย่างไม่เข้าใจ พลาซมวคคิ้วมุ่น

"เพราะว่าคนหล่อทำอะไรก็ไม่น่าโกรธไง" พูลจบเพทหายก็หัวเราะเสียงใส

ทันที ก่อนจะคีตอาหารขึ้นมารับประทานต่ออย่างเอร็ดอร่อย ในขณะที่คันธิดาได้แต่ส่ายหน้าอย่างระอาใจกับความขี้เล่นไม่เคยเปลี่ยนแปลงของเพื่อนรัก หลังจากรับประทานอาหารเสร็จเรียบร้อยเพทหายก็ขอคั้วกลับทันที เพราะต้องรีบกลับไปทำงานต่อ ทหญิงสาวเจ้าของร้านหนังสือ จึงถือถุงของฝากเดินตามออกมาส่งเพื่อนรักที่หน้าร้านด้วย

“วันเสาร์นี้เซ่อว่างมัย” คันธิดาทถามขึ้น เมื่อทั้งสองสาวเดินมาหยุดยืนอยู่ข้างรถยนต์สีชาวนาคะทักวีรต์ของเพทหาย

“ว่างสิ มีอะไรเทรอค้ำ” เพทหายตอบแล้วย้อนถามกลับมาในประโยคเดียวกัน

“ฉันว่าจะชวนเธอไปหาพี่ชายของขวัญให้ที่วรรณทน้อย เพราะสิ้นเดือนนี้ก็จะถึงวันเกิดที่วรรณแล้ว”

เมื่อได้รู้จักประสงค์ของคันธิดา เพทหายก็ตอบตกลงทันที เพราะทั้งสองสาวไม่ได้ไปเดินช้อปปิ้งด้วยกันนานแล้ว เพทหายนัดแนะว่าจะมารับคันธิดาในวันเสาร์ตอนเก้าโมงครึ่งก่อนจะขับรถออกไป

คันธิดายิ้มเอง จนกระทั่งรถของเพื่อนรักแล่นผ่านป้อมยามออกไปแล้วก็ทำท่าจะหมุนตัวเดินกลับเข้าไปในบ้าน แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อเห็นรถบีเอ็มดับเบิลวี่มีนิสแดงหลังรุ่นใหม่ล่าสุดของรัชฎาฯ คุณสนทนูกสาวบ้านของคังตกรัตน์ซึ่งอยู่ติดกันแต่ปราศเข้ามาจอดอย่างรวดเร็ว คันธิดาจำเป็นต้องหยุดยืนดูให้แน่ใจว่าวันนี้หญิงสาวรุ่นน้องคนนั้น จะจอดรถดำเดินเข้ามาทางฝั่งรักของเธออีกหรือเปล่า เพราะรัชฎาฯมักจะทำแบบนั้นเสมอ โดยไม่สนใจว่าลูกค้าของเธอจะมีที่จอดรถหรือไม่ เมื่อคันธิดาไปพูดจากักเดือนนี้ๆ ยัยคุณสนทนูกอมเอาแต่ใจนั้นก็ทำท่าทางไม่พอใจ จนเป็นสาเหตุให้สองสาวต่างว้ายไม่ค่อยจะกินกันกันนัก

ครู่หนึ่งรัชฎาฯก็ก้าวลงมาจากรถ คันธิดาเห็นอีกฝ่ายชะงักและมองมาทางเธอ สองสาวมองสบตากันนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่รัชฎาฯจะเป็นฝ่ายเดินเชิดหน้าเข้าไปในบ้านของอีกฝ่ายก่อน ทหญิงสาวเลยได้แต่ถอนหายใจอย่างปลงๆ ก่อนจะเดินกลับเข้าไปในบ้านของตนเองบ้าง

บ้านลัดดาภิเบศร์

กตุลคะวันเฝ้ามัทวางันท์ที่ เมื่อก้าวเข้าไปภายในห้องนั่งเล่นของบ้านใน ตอนค่ำหลังจากเดินทางกลับมาจากบริษัท แล้วพบว่าหญิงสาวหน้าตาสวยเยี้ยว ไร่ผมตัด เป็นลอนขนาดใหญ่อยาวลงมาถึงกลางทรวง ในชุด เซอร์วิศรูปแขนทศ ล้น เหนือเข่าสีน้ำเงินสลับดำล้นนั่งไขว่ห้างจับชาร้อนพลางดูรายการโทรทัศน์อยู่อย่างสบายอารมณ์ เธอคือเอกศรวางศ์พี่สาวคนเดียวของเขานั่นเอง

"พี่เตจจะกลับบ้านท่าไม้ไม้โทรมาบอกล่วงหน้าละครับ ผมจะได้ให้ลุงชงไปรอรับที่ที่สถานบิน" ชายหนุ่มตาม พลางทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาที่ยังว่างอยู่

"ก็พี่อยากจะเซอร์วิศคุณกตุลคะวัน ท่านประธานกรรมการของลัดดาเรียลเอสเตทไงจ๊ะ" เอกศรวางศ์บอกด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม พลางวางแก้วชาร้อนลงบนโต๊ะ กตุลคะวันล่ายหน้ายิ้มๆ ก่อนจะถามถึงไมเคิลพี่ชายของเขา ซึ่งเป็นนักธุรกิจหนุ่มชาวอเมริกันที่ว่าสบายดีหรือเปล่า เอกศรวางศ์ยิ้มจนมุมเล็กน้อย พลางทำหน้ามู่ย ค้อนลมค้อนแล้ง ก่อนจะตอบน้องชายว่าสามีของตนเองสบายดี แต่กำลังยุ่งอยู่กับการขยายกิจการจิ๋วเวลรี่ จนแทบไม่มีเวลาพาภรรยาไปดิเนนเนอร์มานานร่วมเดือนแล้ว

กตุลคะวันหัวเราะอย่างขบขัน เมื่อเห็นอาการของพี่สาวพลางปลดอบอีกฝ่ายว่าไม่ควรนอนตามี เพราะพี่ชายของเขาทำล้งเมคมันนี่ไว้ให้ภรรยาขอปิ้งก่อนจะตามถึงบิตามารคา" ซึ่งเดินทางไปพักผ่อนและเยี่ยมมเยียนแก่ศรวางศ์ที่อเมริกาตั้งแต่เมื่อลัปลาท์ที่แล้ว ว่าทำไมท่านทั้งสองจึงไม่เดินทางกลับบ้านพร้อมกับเอกศรวางศ์ ซึ่งเอกศรวางศ์ก็ตอบว่า ขณะนี้บิตามารคาของทั้งสองกำลังไปทัวร์ยุโรปกับบิตามารคาของไมเคิล

"เฮ้อ! พี่สาวก็ทิ้งไปแต่งงานกับหนุ่มต่างชาติ เดือนสองเดือนถึงจะกลับมาเยี่ยมบ้านซักที แถมคุณพ่อคุณแม่ก็ยังหนีไปทัวร์ยุโรปกันอีก ทั้งบริษัทให้ผมรับผิดชอบแก้ปัญหาอยู่คนเดียวน่าเบื่อจะแย่" กตุลคะวันแกล้งบ่นด้วยน้ำเสียงไม่จริงจังกนัก คราวนี้เอกศรวางศ์จึงเป็นฝ่ายหัวเราะบ้าง พลางมองดูใบหน้าหล่อเหลาของน้องชายแล้วเขลลั้งหูตท่ายอีกฝ่ายอย่างอารมณ์ดี

“ถ้าเป็นนักที่รับทว่าที่น้องสะใภ้ให้พี่ แล้วที่ว่าที่ถูก สะใภ้ให้คุณพ่อ คุณแม่ขณะที่ติ อายุอายุก็จะสามสิบเอ็ดแล้ว ยังไม่เห็นมีแฟนเป็นคนกับเค้าซะที พวกเพื่อน ๆ นายเค้ามีแฟนแต่งงานกันจนจะหมดแล้วนะ หรือจะให้พี่ช่วยหาแฟนให้ล่ะ พี่มีสาวสวยหลายคนมานำเสนอายนะ”

“ถ้าเป็นน้องสาวของเพื่อน ๆ พี่ก็เทศมขบบายเลยนะครับ เพราะแต่ละคนนำราคาสูงที่สุด” กฤตคะวันปฏิเสขที่สาวเสียงแข็ง พยายามทำหน้าตาสุดแสนแข็งเมื่อนึกถึงบรรดา น้องสาวเพื่อน ๆ ของเธอ สรวางค์แต่ละคน ที่เขาเคยพบเจอมา เพราะพวกคุณเธอทั้งหลาย เอาแต่แต่งตัวเจิดจายไปเดินชอปปิงในห้างสรรพสินค้า หรือไม่ก็ไปงานปาร์ตี้แล้วก็จับ ลุ่มพุดคุยเจ๊ย แล้วนำราคาสูงแทบทุกคน

“นายนี่พิลึก คนจริงบ่นำราคาสูง ผู้หญิงนี่นะ” เธอ สรวางค์บ่นแล้วก็ชะงักเล็กน้อยเมื่อนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ ก่อนจะรีบถามกฤตคะวันด้วย สีหน้าระแวงว่า “เอ๊ะ! หรือว่านายไม่ชอบผู้หญิง นายชอบผู้ชายใช้มั๊ยกฤต”

“โห! ปรี๊ดปรั๊ดมด้วยข้อหาเพียงแบบทางเพศเลยเธอพี่เทศ มขบชอบผู้หญิงครับ ทฤษฎีคิดอะไรแบบนั้นเลยนะพี่สาว” กฤตคะวันบ่น พยายามทำหน้าตาดูจริงจังในความคิดของพี่สาวซึ่งสนิทสนมกันมาก และเป็นคนเดียวที่กล้าพูดจากระเซ้าเข้าแหย่ ฮึททั้งสามารทำให้เขายิ้มหรือหัวเราะเสียงดังได้เสมอ เวลาที่พูดคุยกัน

“โอเค นายชอบผู้หญิง แล้วยังงี้ละ นายยังไม่เจอคนที่ชอบ คนที่ใช้คนที่ถูกใจ หรือว่ายังหาเนื้อคู่ไม่เจอจะพื่อน้องชาย”

“ไม่รู้สิครับ เนื้อคู่ของผอมอาจจะยังไม่มาเกิดก็ได้มั้ง” กฤตคะวันพูด พยายามทำหน้าตาไม่ใส่ใจนัก

“ไม่จริงหรอก พี่เชื่อว่าเราทุกคนเกิดขึ้นมาพร้อมกับเนื้อคู่ของเราอยู่แล้ว เพียงแค่จะได้เจอกันช้าหรือเร็วเท่านั้นเอง แล้วพี่ก็เชื่อด้วยว่าน้องชายสุดหล่อของพี่ไม่มีทางไร้คู่อย่างแน่นอน ลองมองดูรอบตัวสิไม่แน่ว่า นายอาจจะได้เจอกับเนื้อคู่ของนายแล้วก็ได้นะ เคี้ยวว่าง ๆ พี่จะช่วยหาคู่ให้ให้นายก็แล้วกัน เพราะที่กลับมาบ้านเที่ยวนี้พี่ตั้งใจจะอยู่ยาวซักเดือนสองเดือน” เธอ สรวางค์

เว้นช่วงนิศหนึ่ง พลงยกมือขึ้นเปิดปากทาวด้วยท่าทางง่วงจัด ก่อนจะพูดว่า "ง่วงซะมัตเลย สงสัยยังปรับตัวกับเวลาเมืองไทยไม่ได้ พี่ขอตัวไปนอนก่อนล่ะ ราตรีสวัสดิ์นะจ๊ะ จีบ!!!"

พูดจบเท สวรรางศ็ก็ลุกขึ้นยืน แล้วโน้มตัวลงจูบแก้มกตุลละวันอย่างรวดเร็ว ท่าเอาชายหนุ่มถึงกับร้องไวยวายเสียงดังลั่นอย่างคทใจ โบทน้ำทลต่อเวลาชาวไลแคงท่า เพราะความเชินที่อยู่ตึ ๆ ก็ถูกพี่สาวจูบแก้มตึ ๆ

"พี่เท ศ!! อย่าเอาธรรมเนียมฝรั่งมาใช้กับผมตึรับ ผมไม่ใช่เด็กแล้วนะ"

"ตั้งยังงินายก็เป็นน้องชายของพี่อยู่ตึ แล้วที่ล้าคัญก็คือพี่ต้องรับทอมแก้มนายก่อนเพราะอีกทน้อยถ้านายเจอนือคู่อองนาย นายก็คงจะไม่ยอมให้พี่ทอมแก้มนายแล้วละ" ว่าแล้วเท สวรรางศ็ก็เดินหัวเราะออก ไปจากห้องนั่งเล่นทันที

"นือคู่นี้นะ..." กตุลละวันเหิมพ่าความพี่สาว พลงงล่ายหน้ายิ้ม ๆ อย่างขบขันในความคิดของอีกฝ่าย

ตอนที่ 2

วันนี้เป็นวันเสาร์ ซึ่งกฤต ตะวันศวรรจะได้พักก่อนนอนฟังเพลง อ่านหนังสือ หรือดูรายการโทรทัศน์แบบสบายๆ อยู่บ้านหลังจากที่คร่ำเคร่งกับการทำงานมาหลายวันนับตั้งแต่วันที่เดินทางกลับมาจากต่างจังหวัด แต่เหตุการณ์ก็ไม่เป็นไปตามที่ชายหนุ่มต้องการ เพราะเขาถูกเกศวางคีชักชวนแถมบังคับให้ขับรถพามาชอปปิ้งที่ห้างสรรพสินค้าชื่อดัง

"พี่เทศ...คุณพี่สาวสุดที่รักครับที่อเมริกาไม่มีห้างให้ชอปปิ้งรีไร่ง ผมว่าจะชื้อของทุกร้านจนหมดห้างแล้วมั้งเนี่ย" กฤต ตะวันศวรร เมื่อต้องทอบทิวทุ่งข้าวของพะรุงพะรังเดินตามหลังพี่สาวผู้ซึ่งกำลังเพลิดเพลินอยู่กับการชอปปิ้ง รูดบัตรเครดิต และลากเขาเข้าร้านโน้นออกร้านนี้อย่างสนุกสนาน ทั้งที่ไม่ใช่เทศกาลลดราคาหน้าซุ้มเมอร์เชนด์ของห้างแต่อย่างใด เกศวางคีชักเดินหันกลับมามองใบหน้าน้ำหล่อเหลาของน้องชาย พลางหัวเราะเบาๆ แล้วพูดหน้าตาเฉยว่า

"อะไรกันนายกฤตพี่ให้มาช่วยซื้อของแค่นี้ทำ เป็นบ่น เสียเวลาผมแฟนนายก็ต้องไปเดินตามหลังซื้อของให้เค้าแบบนี้เหมือนกันล่ะนะ แหม ยังต้อง

จ่ายเงินให้ด้วยนะ นี่ที่จ่ายเงินเองแต่ นายแค่ มาช่วยทิวของอย่าบ่นเลยนะ มีก
ไว้ใจเวลา มีแฟนจะได้ขึ้น"

"ผมภาวนาว่าขออย่าให้แฟนผมเป็นสาวบ้า ซอปปิ้งเหมือนพี่เทศเลย
ไม่งั้นมีทิวผมหมดแล้วแน่ๆ" กตุล ตะวันพุด จอบก็ ตอนหายใจยาวเหยียด

"ตามีพี่ให้พี่มาหักก่อนนี่มา พี่ก็ ต้องสนุก สนานกับการซอปปิ้งให้เต็มที
สิ"

"ที่สนุกสนานกับการซอปปิ้ง แต่ผมว่าลงด้ายดีแล้วนี่พี่ไม่ก็ต้องสนุก
สนานกับจ่ายค่าบัตรเครดิตบานตะไทแน่ๆ เลย" ชายหนุ่มบ่นพาดสายพาดอย่าง
อ่อนใจกับพฤติกรรมของพี่สาว แต่ทศพรรังศียังคงยิ้มและพูดอย่างอารมณ์ดีว่า

"เอาน่าน้องชายสุดที่รัก เคียวที่จะซื้อเสื้อตอบแทนค่าเหนื่อยให้นายซัก
สองสามตัวก็ แล้วกัน"

"ผมไม่เห็นจะอยากได้เลย" กตุล ตะวันพุด หลงกลางเบ้าหน้า เพราะถ้าหาก
พี่สาวคิดจะซื้อเสื้อผ้าให้เขาด้วย ถุงข้าวของที่มีมากมายนอยู่แล้วก็จะต้องมีเพิ่มขึ้น
อีก แล้วคนที่ต้องทิวหนักก็คือเขา ไม่ใช่ทศพรรังศียุ้ยหน้อย ความจริงเขาดีใจ
มากที่พี่สาวกลับมายเยี่ยมบ้าน แต่การซอปปิ้งจนแทบจะทิวถุงข้าวของไม่ไหวแบบ
นี้ก็ทำเอาชายหนุ่มรู้สึกเซ็งเหมือนกัน

"มาทางนี้ตอนเช้ากตุล..." ว่าแล้วทศพรรังศียิ่งก้าวเข้ามาคดองแขนกตุล
ตะวันแล้วกึ่งดึงกึ่งลาก น้องชาย เข้าไปในร้านเสื้อผ้า แปรนตร์เนมร้านหนึ่งทันที
โดยไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะเต็มใจหรือไม่

คันธิดากับเพทายเดินทางมาถึงห้างสรรพสินค้าเกือบสิบโมงครึ่ง หลั่ง
จากที่ทั้งสองสาวเดินแวะเวียนเข้าร้านโน้นออกร้านนี้ เพื่อหาซื้อของขวัญวันเกิด
ให้ศิริวรรณหลายร้าน แต่ก็ยังไม่มียอะไรถูกใจคันธิดาเสียที จนกระทั่งเดินมาถึง
หน้าร้านเสื้อผ้า แปรนตร์เนมร้านหนึ่ง เมื่อเพทายแนะนำว่าน่าจะลองเข้าไปดูชุด
ให้ที่เป็นของขวัญพี่สาวคันธิดา จึงพยักหน้าอย่างเห็นด้วย จากนั้นสองสาวก็งมมือ
กันเดินเข้าไปภายในร้านทันที